

Noget, jeg ikke videre skal udtale mig om, men jeg vil blot henstille, om ikke en saadan Paragraf er noget forældet; den er i alt Fald ikke i Eighed med den Ret, andre Statsborgere have, og jeg skal blot henstille, om der skulde være Noget i Veien for, at denne Paragraf gik ud. Der er jo endvidere § 197, som jeg ikke videre skal opholde mig ved, da den er omtalt af tidligere Talere. Jeg kunde gjerne have ønsket, at den sidste Linie skulde udgaa, og at i Stedet for den de Bestemmelser, som ere omtalte at skulle fastsættes ved kongelig Anordning, kunne blive optagne i indeværende Lov. Det er en Hensætning, som jeg ligeledes skal gjøre til det eventuelle Udvalg og saaledes ikke opholde mig længere ved. Men hvad jeg især lægger Bægt paa, er, at vi kunne faae Lovforslaget vedtaget, thi som allerede oplyst ere Straffebestemmelserne for Hær og Flaade saa forældede, at det næsten er urimeligt, at vi skulle blive staaende ved dem længere. Det kan ikke slaa feil, at Mange af dem, som skulle fælde Domme efter saadanne forældede Bestemmelser, mange Gange maa være i Forlegenhed; thi det er en Kjendsgjerning, at Loven er dødsdømt i den offentlige Mening, og det maa saaledes være ubehageligt for de Mænd, som skulle affige Domme efter den.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Navn) har begjært Ordet, men jeg ser ikke, at det ærede Medlem er tilstede for Diebliffet. Maa jeg spørge, om Flere begjærer Ordet?

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem har Ordet.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Jeg kan heller ikke andet end yde den høitærede Krigsminister min Anerkjendelse for den Humanitet, han har lagt for Dagen ved at fremkomme med nærværende Lovforslag og ogsaa for hans Forsvar ligeoverfor de Medlemmer, der mente, at der var gaaet for vidt i den af mig antydede Retning. Der er adskillige Punkter, jeg kunde have ønsket at omtale, men de ere allerede tilbørlig berørte af ærede Medlemmer her, og jeg kan derfor fatte mig i Korthed. Der er dog et Spørgsmaal, der, saavidt jeg forstaa, falder ind under § 1, som jeg ikke tror er tilstrækkeligt oplyst eller lagt

tilstrækkeligt Bægt paa; det er det Spørgsmaal: naar indtræder den Tid, da den Værnepligtige falder ind under den militære Domstol, og naar ophører den. Vi have jo som bekendt haft Exempler paa, at man efter vor nuværende Straffelov har indfaldt værnepligtige Menige 14 Dage, 3 Uger, ja en Maaned efter, at de vare permitterede, for at afæste dem Forklaring om en formentlig Forseelse, der var begaaet, efter at de vare permitterede; man har ikke alene indfaldt dem og holdt dem inde i et Par Dage, men endog i længere Tid, indtil det omhandlede Forhold var blevet tilstrækkeligt oplyst. Dette er et af de Spørgsmaal, som jeg tror, at man bestemt trænger til at faae slaaet fast, saaledes at den Bedkommende kan vide: nu hører jeg under den militære Domstol og nu derimod er jeg fri for at høre under den. Vi have jo Exempler paa, at et helt Kompagni — i det Mindste Størstedelen deraf — for et Par Aar siden blev indfaldt til Forhør ved deres respektive Værnething, dels her i Byen, dels paa andre Steder, men et Sted nægtede vedkommende Herredsfoged at optage Forhør over Bedkommende, fordi han gik ud fra den Forudsætning, at, naar han ikke skulde dømme dem, kunde han ikke tage et saadant Hensyn til en Skrivelse fra en Afdelingschef og optage Forhør derefter, saameget mere som man jo nærmest maatte antage, at det militære Værnething oplyste med det sidste Kommandoord, der udtales fra vedkommende Afdelingschef, og saasnart man har faaet sit Pas i Kommen for at vandre hjem, hvis dette Forhold maatte blive bestemt ordnet, vilde jeg anse det for en stor Binding. — Der er fra ærede Medlemmer her, saaledes fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), omtalt — eller rettere sagt kun løseligt berørt Krigsretternes Sammensætning. Endskjøndt dette nu kunde være et Spørgsmaal, som man kunde sige ogsaa i høt Grad trængte til en Omordning, saa hører det vistnok ikke under denne Lov, og jeg vil derfor kun tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, at ogsaa den militære Rettergang kunde blive underkastet en Revision. Det ærede Medlem omtalte dernæst, at i disse saakaldte Krigsretter havde man kun at bøde sig for, hvad Auditøren maatte finde det passende i Forhold til den bestaaende Lovgivning at foreslaa som Straf for den Forseelse, som var begaaet. Det er jo bekendt, at man, saavidt det er Menige, der skulle dømmes, tager Menige og derefter opad af de forskjellige